

ARTS ESCÈNIQUES

“Sempre he sentit que soc un fracassat”

Alejandro Palomas s'obre en canal en un monòleg ple d'emocions al Teatre Romea

Crònica

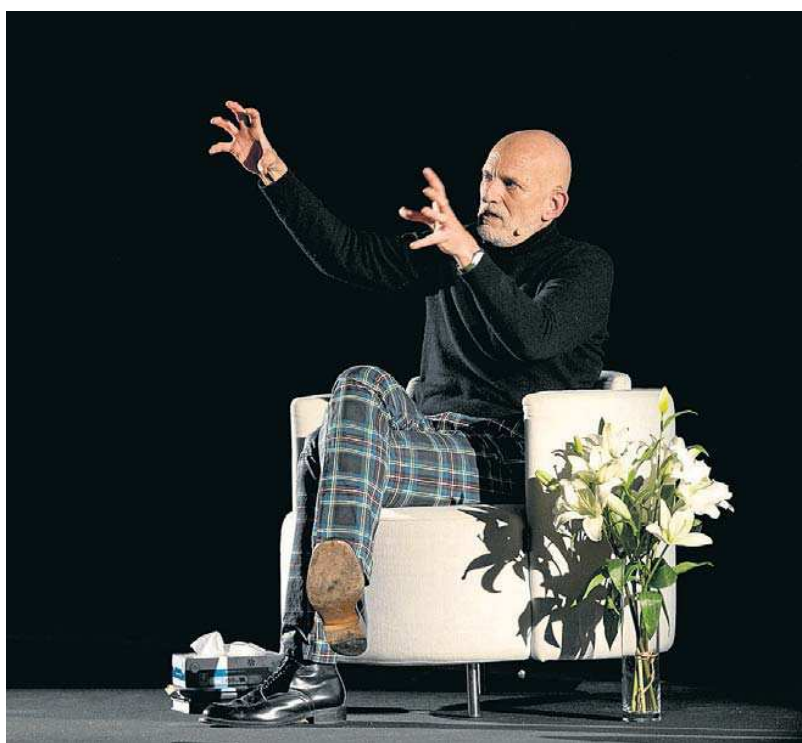
NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

Sona *Moon river* i Alejandro Palomas (Barcelona, 1967) apareix a l'escenari del Teatre Romea amb una pila de llibres, un ram de flors blanques per recordar la seva mare i un paquet de mocadors a punt. “Aquí venim al que venim”, deia l'escriptor abans d'arrencar *Llora todo el mundo*, un espectacle fet de reflexions, poesia i el seu univers literari que es va estrenar dilluns a Barcelona en –de moment– funció única. L'autor de títols com *Una mare* (Columna/Destino, 2014), *Un amor* (2018) i el recent *Això no es diu* (2021) es confessava de seguida malalt de la síndrome de l'impostor. “Tinc 55 anys, soc gai, català, vegà, escriptor i autònom. Un perdedor, vaja”, deia Palomas a una platea formada majoritàriament per lectors però també per editors, periodistes, familiars de Palomas i el seu proctòleg. “Cal tenir totes les portes d'entrada i sortida del cos ben cuidades”, va apropar per recomanar l'escriptor. Entre el somriure murri i els ulls humits, Palomas va conduir una muntanya russa emocional formada per les seves inseguretats, les notifi-

cacions d'Hisenda –“Per què sempre arriben a la tarda?”–, un *lapsus* de l'actriu Núria Espert –li va dir Javier, en comptes d'Alejandro–, els abusos que va patir de petit i la mort de la mare. Tot comença i acaba en la sensació de sentir-se un impostor, malgrat que fa uns dies una periodista va dir-li que aquesta síndrome era només cosa de dones. “Jo l'he tingut tota la vida i soc un home”, responia ell, sorprès. Palomas va agafar-se a la intimitat de l'acte –“Com que no us veig, és com si estigués parlant sol”, va precisar– per obrir-se en canal i exposar el que sent i que ha estat l'aliment per als seus llibres.

La llum de la mare

L'any que en va fer vuit va marcar un abans i un després en la seva vida. L'escriptor va ser víctima d'assetjament, agressió i abusos sexuals per part d'un germà del col·legi La Salle de Premià. Va explicar-ho a la mare un any després. “Molts m'han preguntat per què vaig trigar tant. Tenia una angoixa paralitzant i vaig crear un segon Alejandro, un impostor. Sentia que no havia estat capaç de cuidar-me. Sempre he sentit que soc un fracassat”, va confessar. Els abusos el van canviar i l'han acompanyat des d'aleshores com una ombra de la qual no es pot desprendre. A l'altre cantó, la llum de la seva mare, que el va abraçar i li va donar suport quan

L'escriptor Alejandro Palomas fotografiat dilluns al Teatre Romea.

CRISTINA CALDERER

ell temia que el rebutgés i el mirés amb fàstic. Fa un any, vuit mesos i sis dies que la mare de l'escriptor va morir de càncer, en plena pandèmia. “Era la millor persona que he conegut. Tenia una pell gairebé transparent, era albina, i aquesta pell la va matar”, va dir Palomas, que ha bolcat tot el que va sentir al poemari *Y un después* (Letraversal, 2023). Junament amb les seves dues germanes, la van acompanyar durant tota la malaltia fins al moment de les cures pal·liatives, a l'hospital. “És difi-

cil no tenir una mare, perquè estem educats en la resistència. Quan la teva mare té 80 anys i es mor sembla que no hi hagi espai per fer un dol, perquè tots ja som grans. Però són molts anys d'estimar-la, el dol ha de ser igual de llarg”, reflexionava l'escriptor. Ell encara hi pensa i s'ho ha de repetir sovint, perquè “per curar hem de plorar”. Passen els dies i el record de la mare li encomana sempre llàgrimes i un somriure que van junts: “Encara hi ha una part d'ella que és viva i està aquí amb mi”. ■